

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **J. J. S.**

o wznowienie postępowania w sprawie VIII K .../00 Sądu Rejonowego
zakończonych wyrokiem Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 listopada 2002r., sygn. akt X Ka .../02

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 lutego 2013 r.,

zażalenia J. J. S. na zarządzenie Kierownika Sekcji Zażaleniowo-Wnioskowej II

Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 stycznia 2013 r.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 7 stycznia 2013 r., na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., Kierownik (wskazanej wyżej) Sekcji Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia wniosku skazanego J. J. S. o wznowienie postępowania (w powyżej określonej sprawie) – wobec nie usunięcia przez wnioskodawcę w określonym terminie braku formalnego wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł osobiście J. J. S.

Zarzucił mu: błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, że obrońca z urzędu powiadomiła Sąd w trybie art. 84 § 3 k.p.k. o nie stwierdzeniu uchybień mogących stanowić podstawę do wznowienia postępowania „w formie opinii prawno-karnej”, a także: obrazę art. 4 § 1 k.p.k. poprzez: pominięcie jego

wniosku o ustanowienie innego obrońcy z urzędu, zaniechanie rozpoznania jego wniosku „o oddalenie pisma opracowanego przez adw. D. G.-A.”, a także „niezasadne wejście w kompetencje Sądu Apelacyjnego (...) w przedmiocie oceny wystąpienia przesłanek do wszczęcia postępowania z urzędu”

i wniósł o: uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz zawiadomienie Rady Adwokackiej o rażącym naruszeniu przez obrońców z urzędu obowiązków procesowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne – i to w stopniu oczywistym.

Zaskarżone nim zarządzenie wydano zgodnie z obowiązującymi (wskazanymi w jego podstawie prawnej) przepisanej ustawy karnej procesowej. Brak jest zatem jakichkolwiek powodów do zakwestionowania jego słuszności – te wskazane w jego zażaleniu, z uwagi na swój charakter, na pewno też ich nie stanowią.

Skarżący najwyraźniej nie dostrzega dwóch pierwszorzędnych kwestii, które są decydujące dla uznania trafności kwestionowanego przez niego zarządzenia.

Po pierwsze tego, iż przedmiotem tego orzeczenia był (tylko i wyłącznie) złożony przez niego samego, i niewątpliwie dotknięty brakami formalnymi z punktu widzenia wymogów art. 545 § 2 k.p.k., wniosek o wznowienie postępowania (m.in.) w sprawie VIII K .../00 Sądu Rejonowego. Wnioskiem tym skarżący wprawdzie domagał się „wznowienia postępowania z urzędu”, niemniej jednak w uzasadnieniu tego żądania wskazywał też okoliczności, które nie mogły być uznane za (ewentualne) podstawy do rozstrzygania w tym trybie, toteż słusznie i zgodnie z jego wolą (por. pismo wnioskodawcy o wyznaczenie obrońcy z urzędu „celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania z dnia 22 maja 2012 r.) wyznaczono mu obrońcę z urzędu dla (ewentualnego) dokonania tej czynności, w tym zakresie.

Po drugie tego, iż w świetle przywołanego przepisu art. 545 § 2 k.p.k. nie ulega wątpliwości to, że tylko wniosek o wznowienie postępowania, który sporządził i podpisał radca prawny lub adwokat, może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Tak więc ten, który tego formalnego wymogu nie spełnia, przyjęty być nie może, przy czym obowiązujące przepisy (wskazane w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia) wręcz nakazują taką decyzję. Bezsporne jest to, że

wniosek skarżącego jako osobiście przez niego sporządzony, nie mógł być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Równie oczywiste jest też to, że skarżący był wzywany do usunięcia tych braków formalnych wniosku i w określonym terminie tego nie dokonał.

Nie ulega wątpliwości również, że miał on dotychczas wyznaczonych aż dwóch obrońców z urzędu dla (ewentualnego) sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. Oboje obrońcy – podstaw do dokonania tej czynności nie znaleźli, przy czym adw. D. G.-A. dokładnie uzasadniła tą swoją ocenę, doręczając jej odpis wnioskodawcy (k. 20). Brak jest jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania rzetelności tej opinii obrońcy, podobnie jak i poprzedniej. Samo niezadowolenie wnioskodawcy wynikłe z niekorzystnej dla niego treści tych opinii nie stanowi jeszcze powodu do uznania, że obrońcy „rażąco naruszyli obowiązki procesowe”. Co znamienne, sam skarżący w zażaleniu tychże rzekomych naruszeń nawet nie skonkretyzował. Nadto niewątpliwe jest i to, że wnioskodawca był informowany o powodach nieuwzględnienia jego kolejnych wniosków o wyznaczenie innych obrońców z urzędu (k. 22).

Skarżący nie uwzględnia też i tego, że wznowienie postępowania z urzędu jest wprawdzie możliwe (art. 542 § 3 k.p.k.), ale tylko przy zaistnieniu bezwzględnych powodów odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. Sąd rozważa możliwość wznowienia postępowania z urzędu wówczas, gdy dostrzeżę powody ku temu, także i wtedy gdy strona wystąpiła z wnioskiem o jakim mowa w art. 9 § 2 k.p.k. i wskazała w nim uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Niemniej jednak – w tej ostatniej sytuacji – oczywiste jest, że sąd proceduje w tym przedmiocie wówczas, gdy sama treść owego pisma wskazuje na potrzebę takich rozstrzygnięć. W przypadku wnioskodawcy – treść jego pisma z 9 lipca 2012 r. tego wymogu nie spełniła, zwłaszcza w kontekście treści art. 209 § 3 k.k.

Z tych wszystkich względów nie znajdując żadnych powodów do podważenia trafności zaskarżonego zarządzenia – postanowiono jak wyżej.